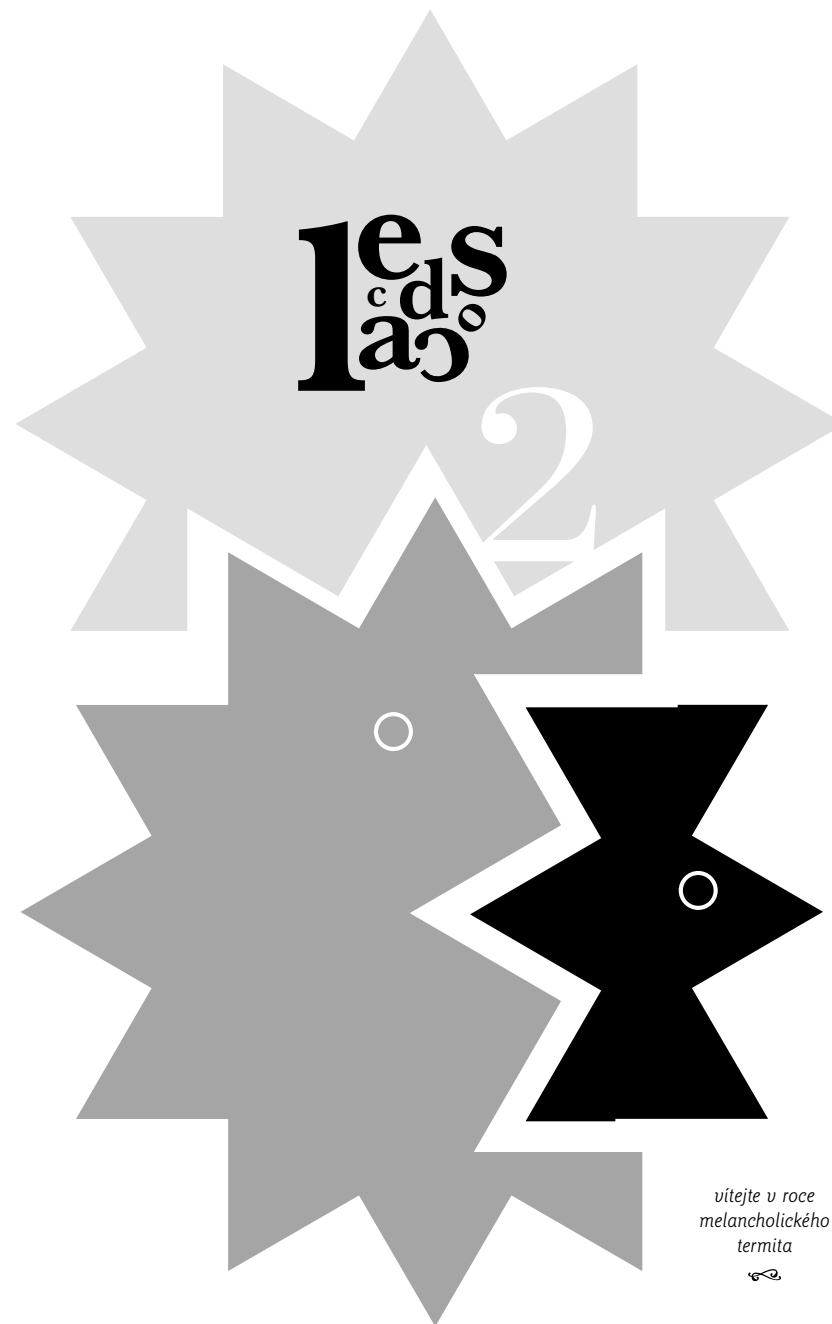

Připraveno ve spolupráci
s famózně makabrozním
trustem výrobců
kaučukových činčil.
Děkujeme.

*vítejte v roce
melancholického
termita*

úv... od ní k?

chi chi chi brekeke... Plohrašuji
druhé číslo za správě zmihotané.
Vedrozdejší spřátelency kousavě
stmeleni presentýrují: vše je tu
kravené od cizích, stokrát
břečených autvorů. S bohulibovým
pozdrábem

Tomeš Hodár

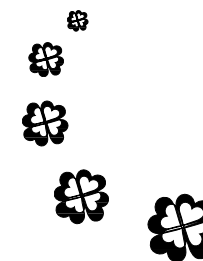
Tomáš Hoder ... 3–9, 54–56, 58
Lucie Matalová ... 26, 27
Tomáš Znamenáček ... 10, 11, 40, 41
Vít Boček ... 42–49
Martin Zouhar ... 28–37
Miloš Hovorka ... 50–53
Martin Bublan ... 12–20
Michal Urbánek ... 38, 39, 57

za grafickou úpravu se stydí
Tomáš Znamenáček,
velké díky
Davidovi Antošovi
a Martinovi Netolickému

Po dlouhé době mi vytanula
vzpomínka na Hesseho Putování

Zase se dívám na svět jinak
Stále znovu a znovu — pokaždé jinak
Z hodiny na hodinu svět zkrásněl
Zkrásněl a je to má vina
Vše vystoupilo ze své všednosti
A vše dává smysl
Svět zkrásněl a promlouvá ke mně
Nebojím se, nemám zlost
Zášť jako by nebyla
Je to tak dobře — svět zkrásněl

Alespoň na chvíli
Alespoň pro mne

zbloudile se ptáš
kolikrát ještě odejít,
na poslední pozdrav
co visel v mlze
stěží odpovím souvisle,
mlčím
mlčím a nemáš co říci,
nashledanou proutku
co po lesích jsi pěl,
do růžového malíčku
zajel ostrý trn
a vyrašil stvol jetele
promiň,
nemohu víc či míň?
ptám se tebe sama
mluvící ostružino!

docela jinak

Nemáte poněti o tom
Co to stojí
Osedlat den a nespadnout
Podzimní vítr vás bičuje
Cizími vlasy, které
Ač proti vaší vůli a samy nerady
Bijí rohy budov do krve
Nezvratně pevná cesta
Odplovává v pěticestí s objížd'kou
A marnost se zrcadlí
Ve slovech...

pardon
nashledanou

Jirko! ...ale nic

vaše jízdenky
prosím

počkej mami!

Konečně večer a po něm noc
Se sny a barevnými představami
Je tak trochu opravdovější

Rosa mi smáčela nohy,
když jsem běhal na louce za červánkového večera.
Slunce se loučilo, nikdo však nebyl smutný.
Zase se potkáme. Možná už zítra.
Navíc teď uvítám své přátele, které jsem pozval na večeri.
Polárku, Syria, Měsíc, Venuši a Tmu.

s nějakou loutkou. Stríháš můj život, můj film, jak nějaký mizera, který neví, co je střih za řemeslo – nemáš na to právo! Slyšíš! To nesmíš, nemůžeš! Ještě přece chci dělat tolik věcí.« Stařec klesá na židli, pláčem se celý chvěje a při hovoru se zalyká. »Já nechci, já jsem přece nikomu nic neudělal, nechci... já, proč já? To mi nemůžeš dělat, nemůžeš...« Stařec pláče jako dítě a téměř šeptem drmolí: »Já nechci umřít, nechci...«

V prázdném pokoji je tma. Je listopadová noc a venku řádí déšť. Tabule skla se chvějí pod náporu větru a je slyšet tlukot kapek dopadajících na okno. Jsou dvě hodiny ráno a pokoj je prázdný. Vlastně ne tak úplně, v posteli někdo leží. Stařec nehybně leží na zádech a je celý ztuhlý. Strnule civí do stropu. Něco mumlá: »Už seš tady zas, co? Mizero, dnes už nečekám já na Tebe. Ty čekáš a oba dobře víme na co.« Stařec suše zakašle a duši opět napadají vlny nezadržitelných myšlenek, neubrání se, potápí se v nich, slábne a po tváři se mu valí slzy.

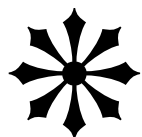
»To jsi mi neměl dělat. Nic jsem nestihl, tolik věcí jsem mohl ještě udělat. Vzpomínáš na tu dívku tehdy v tom vlaku? Ta byla krásná. To jsi mi neměl dělat. Nic jsem nestihl. Já přece nechci umřít, nemohu...,« stařec zvyšuje hlas. »Ubráním se Ti, slyšíš!« křičí. »Ty se mnou takhle zacházet nebudeš, já nechci umřít a taky neumřu... neum – « vydechl stařec naposled v podivné křeči.

Chlapec se vytrhl ze sna. Po zádech mu přejížděl mráz a nemohl uvěřit. Civěl do prázdna a chvíli strnule seděl na zemi. Pak se uvolnil a oddechl si. Snad nezapomněl úplně.

díky pane za ticho
jímž jsi mne alespoň
pro tuto chvíli obdařil,
vybíráš si především
neděle
a když se setmí
přicházíš za ruku s pokorou
a povídáte si s mojí duší,
mám vás rád
děkuji vám za vaše návštěvy
přestože nechodíte příliš často
děkuji

srpen

V těch dnech
Mi sedaly kapky na ramena
Svět se točil kolem mých očí
A srdce už netlouklo tak
Dusot kopyt koně
V poli vlčí mák

Pánbůh ví proč
Se toho tolik děje na zemi
Pro každého něco jiného
A pro každou to nejdůležitější
Polibek na krk
Na kolenou konejší

Tak to nebylo
To čísi pacholík zatleskal
Hněvivě máchl lahví do prázdna
A pak s ní ubil cestu
Vzal jí prsten
Co cejch trestu

tam byl za čtvrt hodiny, ale teď je tam nějaká objížďka. Na trase něco kopají v zemi, asi oprava kanalizace. Půjde tedy pěšky, to by tam došel tak za půl hodiny, možná víc...

Z jeho zamyšlení ho vyruší náhlé silné bubnování kapek deště o sklo. Je pozdní podzim — listopad. Muž se zvedne od stolu a pomalu jde do kuchyně. Bere si v ledničce pivo a kousek sýra, jen tak na chuť. Noční šero v bytě prořízne ostré světlo z ledničky a muži je vidět do tváře. Rozhodně nevypadá na svých čtyřicet. Lidé by na první pohled určitě tipovali aspoň o pět let méně. Možná to je jeho řádnou výchovou, pořádností a snad až spartánskou životosprávou. Při bližším pohledu je však zřetelná vráska na čele (ta od trápení, ne od zloby) a pohled, ach ten pohled. Neustále těkající, po většinu dne prázdný. Jen sem tam se probudí jiskřička a smutně pohladí svět. Většinou hned zmizí a utopí se v nicotě. Muž sedí v kuchyni a ke kousku chleba přikusuje sýr. Dívá se do prázdna, je zamyšlený. Je sám, úplně sám a v hlavě mu rejdí milióny sžíravých myšlenek, zvykl si. Nechá znásilňovat svoji duši a po tváři mu kanou slzy.

Jsou dvě hodiny ráno a z domovní chodby je slyšet rámus. Soused se vrací z hospody... halasně se potácí do svého bytu... nikdo ho neokřikl... neokřikl... »Proboha, to tady už bylo,« zděsí se muž. »Kolik? Kolik mi jen je? Čtyřicet? Co? Ale vždyť to — to bylo včera, bylo mi sedmnáct, prokrista, to nemůže být pravda. Kdo si se mnou hraje... hraje... hraje...«

U okna sedí zhrzený stařec. Je listopadová noc a na okenní tabule bubnují tisíce kapek svůj pochod, pochod pomíjivého. Stařec má vyhublou ztrhanou tvář. Zakaleným pohledem zírá do prázdna. Čelo má zamračené a přísné. Čeká, ví, že má něco přijít a že to dozajista přijde, čeká. Je druhá hodina ranní a soused se opilý potácí do svého bytu... nikdo ho dnes neokřikl... neměli na něj náladu...

»Cítím Tě, slyšíš? Víím, že jsi to Ty!« vykřikne stařec a prudce se postaví. Stojí strnule uprostřed temného pokoje a křečovitě svírá svou hůl. Hlavu má zakloněnou a oči upírá do stropu. »Vím, že mi bylo před chvílí čtyřicet a Ty jsi mne zas obelhal. Čekám tu na Tebe. Čekám, abych Tě obvinil. Jen Ty za to můžeš, hraješ si se mnou jak

Povídka o snu

Je listopad. Na skla okenních tabulí dopadají kapky podzimní přeháňky. Jejich nepravidelný klapot je občas pohřben nesnesitelným tichem nebo hlukem právě projíždějícího auta. Je noc, pochmurná listopadová noc a ve tmě jednoho malého pokoje leží chlapec (snad sedmnáctiletý). Leží v rohu místnosti stočený do klubka. Rukama objímá svá kolena a krčí k nim roztřesenou bradu – pláče. Jeho srdce trpí pod neutuchajícími poryvy rozbouřené mysli. Dnes se neubráníl, poslední tvrze radosti padly. Je v objetí beznaděje a jeho myšlenky nezadržitelně těkají. Chudák se v nich zmítá jako rybářská bárka ve vlnobití – utone. Okolí nevnímá, je lapen v pasti šilící mysli, před očima se producují nezachytitelné mžitky. Nebo vnímá své okolí až příliš, je mu strašná zima (domovník šetří – dnes zase nezatopil) a kapky dál bubnují svůj pochod, d'áblův rej.

Je druhá hodina ranní a soused se vrací z hospody. Nadává na vše (zní to celým domem) a halasně se potácí do svého bytu. Dnes ho nikdo neokřikl, nikdo neměl náladu se s ním zas hádat. Bouchly dveře a je zase klid. Bzučivé ticho se rozlévá celým domem.

Chlapec je již klidnější, netřese se tolik. Přichází na něj únava. Paní Únava slitovná, paní Únava hojící, paní Únava blahá přichází ruku v ruce se Spánkem. Chlapec usíná.

U psacího stolu sedí muž, asi čtyřicetiletý. Přepisuje nějaké úřední dokumenty a náležitě je pak opatruje razítky. Už je noc, dnes měl hodně práce. Náhle přestane psát, zvedne ruce nad hlavu a protáhne se, zívne. Přemýšlí o tom, že by dnes mohl už skončit, přece jen zítra zase brzy ráno vstává. Na úřadě musí být v osm hodin. Tramvají by

Do náprstku
Co ležel na šicím stroji
Nateklo nedělní slunce
A já se dosyta vyhladověl
Magie v srsti
Koberce těl

Neumět lhát
To po věky trestné je
Nebát se mít rád vás
A k potrápení dosti času
Opilé zrnko
Vypadlo z klasu

Patřila mi
Ta neochvějná představa
Sebe samého jistoty beze mne
A kolem všude uvnitř klid
Bezejmenný vítr
Jím tak chvíli být

V těch dnech
Mi tikaly hodiny po vteřině
Pluly bílou loukou samy
A na tvářích vlhké stružky
Popadaly květy
Vzplály zlaté mušky

V
(lidě)

y

.....

Bílé, milé, veselé někde je a tu ne,
pablesky víří, svádívě škádlí,
třpytí se a mrká, svou bílou tváří krajinu hladí,
je zima a kolem klidný sníh usíná, závojem stromy schovává,
v mysli ve sluneční záři krajina zimou rozkvetlá.

Krvácí, plynou a příjemně bolí, však hřejí a mámí,
vločky pocitů co v srdci teple studí...

Lehce cupitá, cestičkami obličej se komíhá —
milý úsměv po tvářích se rozlévá

(22. 12. 2000)

Vy lidé, co chodíte za výlohami
Co máte šaty z tváří jiných svých já
Pletete si své představy se skutečností
A po kolenou se plazíte pro štěstí
Ale tady je přece vyprodáno
Zkuste to znova s jiným kloboukem
Třeba dostanete navíc dvě kazety zdarma

Rozdílnou řečí mluvíte
Veršovaně, prozaicky
Co každý váš pohled znamená
Nevíte?
To jiné ty!
Všechna ona spojená díky jednomu tělu
A čemusi víc, co stejně nikdo nepochopí

Vy lidé, mám vás rád jako sebe sama
Jsem vámi, jeden z vás
Vlastně vás asi nenávidím víc než miluji
Nemám v tom sám jasno
A kdo má a ví na čem je?
Vyhlašuji vám všem
Co mne máte stejně neradi jako sebe sama
Dočasný mír

Manifest KMPKJPMPIV

Vážení přátelé, odpůrci školy, a entity jiné, v pravdě mě nezajímající. Toto jest manifest KMPKJPMPIV, což je mnemotechnická zkratka jinak poměrně sofistikovaného názvu hnutí (můj soukromý pocit je, že název je zatím nejvýraznější a zřejmě jedinou devizou našeho velrybně klokaniho spolku). Nuže, ptáte se po názvu tohoto hnutí? Ne? Přesto vám ho sdělím — naše pohnutí zove se Kreslete Milanovi Po Krku Jeho Propiskou, Můžete Použít I Vlastní.

Tímto jsme přešli k druhému bodu — k programu hnutí. Možná to některé z vás překvapí, ale naše hnutí bude tak řečeno pohybem jednoho muže, přesněji řečeno hnutím jednoho krku. Pro přátele školy: ano, ten krk je Milanův. Ptáte se, proč. Nu, je to jednoduché, až lihuprosté, řekl bych. Jest totiž v našem nehodném světě strašlivá spousta silných sociálních slabot — dalo by se započít u nedočerpaných pivních lahví a dalo by se u nich i skončit, ovšem my půjdeme dále přes chlapecké skupiny až ke špinavým radiátorům (!). My jsme tu s naším pohybem proto, aby každý občan (až na výjimky, mezi které patří chlapecké skupiny a špinaví radiátoři) měl alespoň jednu sociální jilnotu: silnotu, že bude kdykoliv (definice pojmu kdykoliv bude později upřesněna) moci přijít k Milanovi (dále jen Milan) a kreslit mu po krku jeho propisku, přičemž bude moci (bude-li moci) použít vlastní.

Předpokládám, že proti skřetu nároků na sociální silnotu budeme bojovat tím, že Milanův krk rozdělíme podle počtu členů hnutí na klokany a velryby, takže každý člen bude mít vlastní krkní zviřátko, na které bude moci (bude-li moci) kreslit až do skonání špinavých radiátorů (bude později upřesněno). S tím vším souhlasí i nestor českého kreslení po krku a velrybách, Jan Tleskač.

(19. – 30. 11. 2000)

příjemno

Probuzení ve sluneční lázni,
dnes kolem mne vše barví a září,
má duše se houpe a blahem blázní —
vzpomíná si na Tebe.

(11. 2. 2001)

probuzení

Co cítím nelze říci
duše požár hluboká propast v srdci
štěstí, pocity lehkosti sráží se s vlnami zklamání, bolesti
co s tím, nevím, tedy se ptám —
proč v sobě má toto vše, já musím, chci trpět snad pokaždé.
Proudy světla zahlcen šípy slunce proklátý
odcházím si urovnat myšlenky své.

J

Západ slunce snový posledními paprsky tě zdraví,
by krvavě rudý povstal každý večer nový.
Stojím na vrcholu obklopen tichem, krásou, nebem,
znepokojen ale smířený ptám se sám sebe —
proč něco končí a začíná, co v životě každý z nás hledá,
zatímco slunce padá, ztrácí se, utápí v krajině noci
v náručí červánků strážců mezi nočními dravci.

(19. 7. 2000)

Počítá se i s rozšiřováním počtu členů při udržení konstantní výměře Milanova krku pro každého, tedy bude potřeba (jednoduchým výpočtem, pro přátele školy) Milanovi krk nějakým způsobem zvětšovat. V této otázce ještě nepadlo konečné rozhodnutí (nepočítám-li Milana, jako že nepočítám) — zatím vítězí můj osobní návrh na roztloukání Milanova krku mezi dvěma podélnými prkénky, by se tak plocha krku zvětšila.

S čím se alespoň z počátku nepočítá, jsou členové hnutí bez vlastních propisek, bude totiž záležet na tom, nakolik se. Tento problém se v současnosti intenzivně řeší.

Otázka financování také zůstává nadále otevřenou (přičemž prosím náhodně kolemjdoucí, aby nám do ní konečně přestali házet bordel). Současné stranické příspěvky činí jednu tužku. Tužky jsou dovoleny téměř všechny — jen přátele školy upozorňuji na to, že i kuličkovými tužkami kreslíme Milanovi výhradně po krku. Nejsou dovoleny barvy libovolného klokana, což je ovšem všem zřejmé již z názvu hnutí. Pravé.

Nuže tedy zbývá dořešit věci velrybně-organizační, čehož se zhostí někdo jiný, někdy jindy a někde jinde.

Závěrečná ustanovení:

- §1 Členové hnutí nekrmí zvířátka v ZOO.
- §2 Členové hnutí přecházejí na červeného panáčka.
- §3 Členové hnutí neplavou, nýbrž běhají po dně†.
- §4 Členové hnutí jsou ochotni kdykoliv zvednout život za Milanův krk.
- §5 Je zakázáno propagační PVC figurky Milana dávat na záchod.
- §6 Nic jiného.

Podepsán zakladatel hnutí a sepsutel manifestu,

V. N. M. M. Youl

† Pokud je pro ně podagra příliš velikou překážkou, mohou se podkopat.

prosím přijď ke mně
chytni mne za ruku
jen tak jemně
nikde nemám záruku
nekoupil jsem levně
tu divnou paruku
co vypadá zjevně
brání mne v rozpuku
prosím přijď už
polib mne na ústa
ten ostrý nůž
ve mně se zakucká
přeskočím kaluž
smrtka se nedočká
budu tvůj muž
od včerejška do dneška
prosím přijď napořád
do klína mou hlavu dej
mám po tobě hlad
řekni mi usínej
nehledej žádný řád
ráda mě měj
a kdybych někdy chřad
ze srdce pomáhej

Až příliš
Včelí píle
Na pilinách lip
Okleštěná prokleštěnost lži
Rozvleklost chvil
Až příliš
Lživá lavina balvanů
Blizny plny pylu
Až příliš
Dolomity lodí
Lidumilnost lví
Na rubu rubáše líc
Polštářem pro klepy
Stala se modlitba
Léčba blínem
Až příliš
Splácení od plic
Až příliš
Poklusem klus
Až příliš
Rozplynutí v slzách
Bělasci uklování

až příliš

Bledulová velebnost
Líce levandulí
Plíživá kletba nad ledovým
Tesknota až příliš
Bytostná
A neurčitost bílé lítosti
Až příliš
Zabydlené
Leporelo šlépějí
V pleskotu vílích polibků
Až příliš
Upřehnaně zabělení
V peleších
Polozbabělého sněhu
Plstěné licousy peciválů
Slepá palčivost dní
Plačtivá solenost slov
Necelistvá paleta odhodlání
Rozlomena až příliš
Plešaté lebky
Skloviny průhledné

kamení padá ze skály
zuji si rozbité sandály
stromy se s praskotem kácejí
slepice slimáky zvracejí
proud řeky strhává břehy
vrazil jsem do staré děvy
mraky se opět srazí
milenci jsou zase nazí
blesk rozpůlil děťátko vejpůl
sportovec narazil na kůl
další láska se zbláznila
cigánka cigána zabila
kelímek padá ze stolu
hledáme hranatou závoru
až ji najdeme
tak se vezmeme

sám v oplocené zahradě
ležím spokojeně na zádech
nesním o životě na hradě
na patě mě lechtá mech
lehký větřík mne ovívá
pozoruji mraky plynoucí
díra v duši už nezírá
už nejsem chudák tonoucí
sem tam vrabec či kos zarámusí
já stále klidně ležím
mou lásku ke světu nic nezadusí
já dále žítí plně běžím
když zima přepadne mé tělo
já přivítám ji s otevřenou náručí
duši vzlétnout se asi zachtělo
proto ani jeden můj úd nekňučí
tu zvednu se a jdu se projít
pěkná příroda se na mne usmívá
větší hlubší poznání se snažím najít
i když času mi moc nezbývá
já prostě žiji dokud mohu žít
pak bych chtěl smířen se vším umřít

Stojatá
Voda v kolejích
Smáčených cest
A louky lesů
Čekáním oněmlé
Nemohu vést

Konečně
První paprsek probodl
Pobledlé líce
Rozfoukal průvan
Strnulost myšlenek
A já byl krom
Úzkosti
Mony lisy
A zármutku
Nad sebou sám

A ještě to všudypřítomné
Zdánlivě slábnoucí
Nekončící tichoprázdno

Popadané
Listí olší
Uvězněné v potocích
A babí léto
A bláto s touhou
A otisky stop zaječích

Seděli
Jsme proti sobě bez hnutí
A jak se rozednívalo
Nebylo co říct
A odvaha prolomit
Aspoň trochu hřejivé mlčení
Oproti tomu co přijde
Chyběla

Na stole prastará
Ohmataná kniha
Tichoprázdno
Co nikdy doopravdy neodešlo
Až k hrdlu náhle sahá

puklé srdce
leží v řece
ryby jej okusují
pak je tráví
většinou je vysírají
někdy se však dává
bývá totiž
a v tom je ta potíže
tvrdé jak kámen
s láskou je ámen

můj optimismus rychle mizí
hnusí se mi sračky mé i cizí
nesnáším doteky chlapů
jejich upřímnost nechápu
drtí mě přítomnost žen
utíkám radši rychle ven
venku je plno lidí
všichni se po něčem pídí
mně je z toho nanic
jsem malý hloupý panic
přátelé se na mne usmívají
chlopně mého srdce se zavírají
přítelkyně mi posílá pusu
 pryč od toho hnusu
do kouta se tiše schovat
své nic v náruči chovat
čekat až se ulice vylidní
pak bude cesta poslední
čekám až bude počasí špatný
svět bude za krátko prázdný
až bude zima na omrznutí
já vylezu ze svého ochrnutí
ve tmě budu tápati
pevnou půdu hledati
do kabátu pěkně schoulený
cesty budou uvolněný

Slunce
Uvězněné za mraky
Vydávalo se marně
Na vezdejší pouť
A odmítlo nám
Ozářit dlaně

Voněla
Podzimní oblohou
Oblečená do proseb
A nadějí
A já jí nemohl dát víc
Než vlastní
Bolavý zármutek
Z krutosti času

A kdesi za slovy
A útočením vteřin
Tichoprázdno
Co znovu odhaleno
Vrhlo na podlahu svůj stín

Zůstaly
Srované kapky
Na větvích lip
Staletá mlha
Skládala v údolí
Ledový slib

Usedla
V kuchyni za stůl
Prsty prokřehlé
Noční chůzí
Roztěkanýma očima
Bloudila po stěnách
Aby zakryla
Nehybnost času

V dálce se propletly
V jeden dva hlasy
Tichoprázdno
Co včera zmizelo
Teď zpod oblohy visí

nikde ani noha
hledám svého boha
bloumám prázdným světem
zimou v trosku hněten
však mysl má je uvolněná
jak spadlá dětská plena
mrazivý vítr ovívá
to co na hlavě zbývá
čas plyne v tichu jen pro mě
jsem sám ve svém otevřeném domě
až mé srdce zmrzne a padne k zemi
pak žádná duše ruku nepodá mi
jsem sám opuštěným
jsem rád ztracený
nikoho nepotřebuji
za nikoho neoroduji
nikoho vůbec neznám
trápení žádné nemám
až mozek bude mít zimy dost
tak bez ohlášek zmrzne na kost
pak žádný rozum netíží mne
jen duše se v hrudi pne
hrud' praská
duše vříská
je volná

a teď právě mohu a chci žít
jako žirafa v savaně
jako opilec ve vaně
jako stará paní se psem
nebo bezdomovec sám se svým městem
nebo jako malý chlapeček
co vypadá jak blbeček
chodí s mámou na procházku
klacík tahá na provázku
až se klacík ztratí
život se mu zhatí
vyleze na kopeček
sedne na bobeček
spočítá pár oveček
a myslí na holčičku
krásnou jako květ
co zavázala mu tkaničku
podivný to svět

Hořký
Děšť vyplavil
Hlínu z polí
Hořejší stráně
Provál chlad
A v lesích louče zahořely

Zvenku
Zabušila na dveře
Osamělá úzkost
Pak odemkla si
Klíčem bezradnosti
Sklíčená postála v předsíni
Zoufale zula se
A potom vyklíčila v strach

Na zídce hřbitova
Dva nehybní vrabci
Tichoprázdno
Co včera doznělo
Teď ozvěnou se vrací

podzim rozvodněný samotou

život je hajzl
je v něm smrad
někdo mi čajzl
vše co mám rád
život je pajzl
bordel je v něm
já bych mu majzl
a bude po něm

kde nic není ani čert prý nebere
 tak proč mě každá blbost tak sebere
 jsem přeci úplně prázdný
 žádného ducha v sobě nemám
 jsem velice zrádný
 pryč od všech spěchám
 každého podrazím
 na všechny se vyseru
 na kraji sám dorazím
 bez hejna masérů
 každému ublížím
 svým smutným chováním
 nikdy se nesnížím
 k falešné lásce vyznáním
 a právě svou prázdnotou sem asi plný
 svou špinavě čistou myslí se na svět dívám
 vše se mi zdá obalené slizkými hleny
 až se někdo další vynoří s nadějí čekám

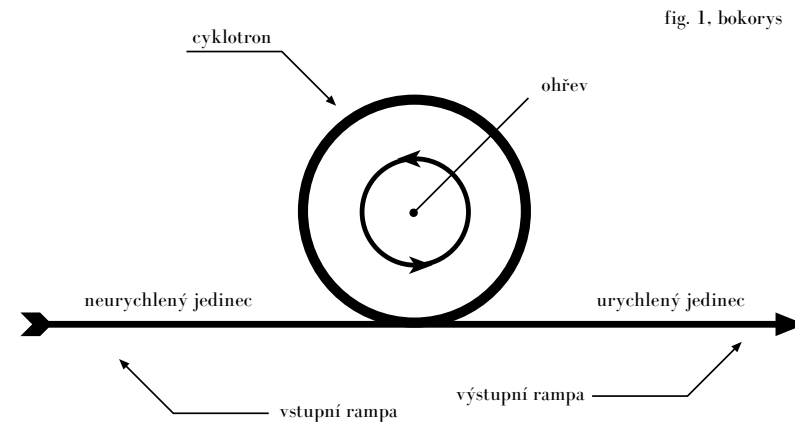
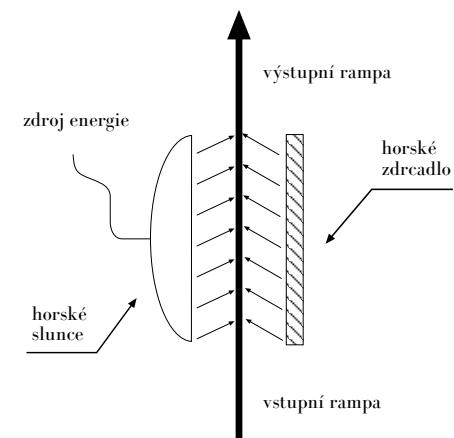

fig. 2, půdorys

Urychlovač ještěrek

Pár či trojice základních faktů jakožto motivace

Jest všeobecně známou věcí, že taková (možno i jiná, není omezujícím předpokladem) ještěrka je tím rychlejší, čím je teplejší. S jistým stropem, přirozeně, neb hořící ještěrka je sice nejrychlejší, ale záhy svou rychlost ztrácí. Z toho vychází má ještěrkomilná aktivita, hotova šířit teplo mezi ještěrkami, činíc je tak rychlejšími, zdravějšími, odolnějšími a vracejíc tak úsměv zpět na jejich pomrzlé tlamičky.

Rozdíly mezi urychleným jedincem a jedincem před kůrou

Rozdíly mezi jedincem před urychlením a po urychlení jsou nesmírně výrazné. Neurychlený jedinec se vyznačuje povadlým ocáskem, matným smutkem ve svých očkách, našklebenou tlamičkou a celkově nevýrazným pohybovým vzorcem. Oproti tomu jedinec pro proběhnutí urychlovačem vykazuje jasně napruženější ocásek, šťastný lesk oček, frenetický třes končetin a nesmírně radostný pohybový vzorec.

Základní schéma

...jest naznačeno na protější straně. Princip je prostý — tvoreček pobíhá v cyklotronu (viz figuru 1) a ohřívá se v paprscích emitovaných horským sluncem (viz figuru 2), které se záhy odrážejí zpět pomocí horského zrcadla (zdvojujíc tak téměř účinnost aparátu). Po dosažení mezní rychlosti opouští nabuzená a šťastná ještěrka cyklotron východem po výstupní rampě, hotova čelit nástrahám dne s nezměrnou energií. Po vyplývání tepelného kvanta jí takto přiděleného se může opět navrátit do cyklotronu a naběhat si dalších pár minut šťastně teplého poběhu.

Vyústění

Myslím, že se mi zadaný úkol podařilo splnit celkem úspěšně; nabral jsem mnoho nových zkušeností a poučil jsem se do budoucího života, za což děkuji paní učitelce Jelínkové, která dozírala na bezpečnost na pracovišti.

~
hopeless empty space
~

~
hopeless empty space
~

Slzy jak hráchy tečou po obličeji.
Léčil jsem se, ale není to nic platné.
Deziluze je silná jak hovězí polévka.
Trhá — Bože můj, zevnitř už nejsem.
Zvenku jsem napůl.
A všechno je jinak než mohlo být napsáno.

slzy

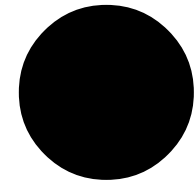
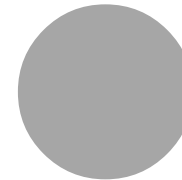
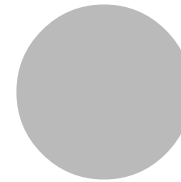
homomorfni lodyha

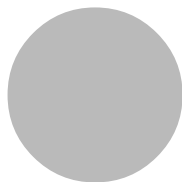
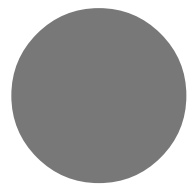
~
hopeless empty space
~

22. 1. 2001

Utíkáš stále někam jen,
Zítra se vzbudíš, další den.
Po všech těch určených dnech
Ti přece jednou dojde dech,

Co bude potom, člověče,
Co ti pak vlastně uteče?

hopeless empty space

Stýskání

Tlačí mne srdce.
Naivně
plním si náruč
světlem zářivek.

Nad Prahou

Smogové záclonky
rozšlehané v západu slunce
dávají Vítu
podmořsky mechovou příchut'.
Usíná sám.

Smutno

Plyšové dny
skončily za sklem.
Můj stín
se trochu nachladil.

15. 10. 2000

Opar mdlý, šedivý,
Tě cestou provází,
Nikdo se nediví,
Že tma už přichází.

Brouzdá se listovím
Na cestu spadeným,
Znovu jí nepovím...
Pod pláštěm studeným

Nesu se vedle ní,
Oba nás provází
Napjaté mlčení
A tma už přichází...

20. 10. 2000

Padá k zemi,
Další list,
Mezi ním, všemi
Jsi si jist,
Že je tu,
Listopad

17. 11. 2000

Světelné kužely se zrcadlí na hladině,
Jak duhové krápníky,
Škoda, žes nemohla,
Zbylo dost listů na brouzdání i pro tebe,
Ne všude, ale uskrovnul bych se, chtěla-li bys.

.....

•
•
•
•
•
•
•
•

Sleduji stopu deště,
Půda je měkká ještě,
A nevím kam, mizí mi,
A nevím proč, schází mi,
Jak najdu cestu dále?
Stojím na velké skále...

Zlätne listí pod září sluneční,
Tráva stále dál zeleně roste,
Vzduchem nese se píseň sváteční
Končí léto, tak krásné až prosté
Zdají všechny se chmury smuteční.

9. 5. 2000

Honem se běžím skrýt,
Luny pod bledý svit,
Za těžkých to, krutých dnů
Se skrývám do říše snů

20. 5. 2000

Děšť se z nebe snáší,
Ticho šelestem plaší,
Naslouchám tomu šeptání,
Samotu moji zahání

21. 5. 2000

Ticho a prázdné pokoje,
Slyšet ho vsedě, vestoje,
Začínám bušit do stěny,
Nejsem já tady zazděný?!

31. 8. 2000

Víš, co je smutného
Na plánech?
Že ne vždy vychází.
Víš, co je divného
Na lidech?
Že každý odchází.
Co mám já zvláštního
V sobě?
Chvílemi toužím být
V hrobě.

9. 9. 2000

Třpytí se rosa v trávě, třpytí,
Vadne podzimu polehlé kvítí,
Kdypak se změnění na jinovatku?
Suchých pár listů léta památku,
Odvaje vítr... jako čas letí,
Neskryješ žádný pro radost dětí.

3. 9. 2000

Bla-bla-bla, asi tak,
Tjududýt, tak nějak...
Mám nyní tvůrčí krizi,
Postrádám každou vizi,
Plácám jen nesmysly,
Už mi to nemyslí

29. 8. 2000

Převracím tužku v dlani,
Nevím, proč? — myslím zas na ni,
Kdybych však pravdu znal,
Nejspíš bych se jí vzdal,
Ze strachu, hlouposti,
Má sladká, radosti.
V očích rojí se slzy,
Proč plakat? Ještě je brzy,
Nikdo nikoho neopouští,
Viny žádné se neodpouští,
Jenže jsem pořád sám,
Pravda, již dlouho znám.
Hledám, kde jsi skrytá,
Noc už končí, svítá,
Večer co večer, zas,
Budu sám hledat Vás,
Má drahá, melodie,
Má sladká...

• 29. 8. 2000
• Jsem stále pod tlakem
• A uvnitř prázdno,
• Tvář skrývám podmrakem,
• A klesám na dno.
• Možná, že tak jako ty
• Cítím tlak z prázdnoty
•
•
•
•

22. 5. 2000

Vždyť vidíš je všude,
Ale nepoznáváš,
Tak bylo a bude.
Stále je potkáváš,
Davy těl tě denně minou,
Jenže ty jdeš cestou jinou,
Každý na své pouti všelijaké,
Pomni, jsou to lidé, oni také.

23. 5. 2000

Jeden, dva, tři, čtyři,
Roky rychle víří,
Mizí ti záhy v dál,
Kolik jsi už promrhal?

.....

2. 6. 2000

Bojím se říkat věci,
Je to tak lehké přeci,
Ukrývám se za slova,
Realita-má-snová,
Mi nabízí sladký štít,
Kde nemohu a chci žít.

6. 6. 2000

Vlnka za vlnkou plyne,
Do nekonečna dále,
Ptám se, zda vůbec, zdali
Byly před nimi jiné.
Tak rok za rokem plyne
Do bezčasí dále,
Tážeš se jestli, zdali
Byly před nimi jiné.

10. 6. 2000

Třískami vzpomínek
Uchovej plamínek
Svojeho života
Zdali se zdaří
Dožít se stárí,
Přijde i samota.
A potom...

25. 7. 2000 — Cenzor

»Znám jeden hrad tam na výši...«
»Tak tohle jistě přepíše,
Můj milý autore, básníku,
Propadej hlouběj v paniku.«
Ta slova a skladba chatrná,
Spěch, nuda je velmi patrná

10. 8. 2000 — 10:04

Běžet vpřed, běžet v bok a vzad,
Nezbylo nic; jen utíkat!
Utečte, než vás chytí,
Mor naší doby, žití,
Konec, úskalí, zrádnost,
Nuda, života fádnost.

10. 8. 2000 — 12:26

Já neumím svět
Za padesát let
Si představit —
Dokonce ni sebe
Zda ještě žít
Budu? A co nebe?
To, co rychle zmizí
Za tebou, jak mrknutí,
Čas, co je teď cizí,
Před tebou tě přinutí
K tichému úžasu
Popel padá do vlasů

24. 8. 2000

Sám a ztracený,
Smuten, zhrzený,
Choulím se do rohu,
Nikde však nemohu
Najít klidné zатиší,
Kde se bouře utiší...